

erklæret sig ganske uenig med Finansministeren, altsaa Formanden for Flertallet her i Tinget, som Regeringen har henvendt sig til, og ved hvis Hjælp Regeringen haaber at faa sit Forslag gennemført, har erklæret sig uenig med Finansministeren. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) utvivlsomt har Ret. Jeg er der saa heldig at være ganske enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing, og jeg er ganske uenig med det ærede Medlem fra Frederiksberg. Jeg vil sige til det ærede sidste Medlem, at jeg synes ikke, der kan være nogen Tvivl. Det ærede Medlem sagde, at skulde Lovgivningsmagts Sanktion ikke følge paa, saa maatte det være de 2 Embedsmænd, som hæftede for Pengene. Det er selvfølgelig en Misforstaaelse. Nej, det er selvfølgelig den Minister, som har givet sine Embedsmænd en Ordre under Forbehold af Lovgivningsmagts Sanktion, der hæfter. Det synes jeg er ganske klart, og det fremgaar af selve Bankkomiteens Beretning, at der ikke har været nogen Tvivl hos de 2 Statsrepræsentanter. Thi efter at have aftrykt Vilhelm Lassens Skrivelse af 10. Marts skrive de udtrykkelig: „Der gaves altsaa her Bankkomiteen en almindelig Bemyndigelse til med bindende Virkning for Finansministeren, under Forbehold af Lovgivningsmagts Samtykke, at udvide Statens og Bankernes Garanti i visse Tilfælde. Finansministeren paatager sig med andre Ord Ansvaret for en saadan Udvidelse under forventet Approbation af Lovgivningsmagten.“ Der kan ikke være Tvivl om Forstaaelsen af disse Linier. Disse 2 Embedsmænd mene ikke, de kunne blive erstatningspligtige, de ere ganske klare over, at det er Ministeren, der har Ansvaret, men under forventet Approbation af Lovgivningsmagten. Det er altsaa Bankkomiteen ganske paa det rene med.

Men jeg synes, at da der nu staa Fortolkning mod Fortolkning og det nærmest er en af Højres Ordførere, der slutter sig til Finansministerens Fortolkning, medens Reformpartiets, ikke just Ordfører i denne Sag, men Formand og ledende Mand, som er enig med mig, eller som jeg er enig med, gaar mod Finansministeren, og da dette Spørgsmaal er af afgørende Vigtighed, for det betyder jo, om der overhovedet er rigtig alvorlig Mening i vor hele Forhandling her, og om der vil blive det i Udvalget, og da det ikke, som Finansministeren nu sagde, er et blot juridisk Spørgsmaal, som man eventuelt kan

vente en Gang at faa afgjort af Domstolene, men et forfatningsmæssigt Spørgsmaal, vil jeg meget ønske, om Regeringens Chef, inden denne Debat gaar til Ende, vilde tage Ordet for at fremsætte sin og dermed Regeringens Mening angaaende denne Sag.

Jeg har saa kun et Par Bemærkninger til Flertallets Ordfører, det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen). Han sagde, at Statsgarantien ikke blot var til Fordel for Bankerne, de private Forretninger, men ogsaa til Fordel for Arbejderne. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at da Bankkomiteen var nedsat, var vistnok omtrent det første, den tog sig for at undersøge, hvilke Byggeføretagender der var fuldt rentable, og de blev fortsatte — det gjaldt f. Eks. Byggeføretagendet ved Christian IX's Gade —, men alt andet blev standset. Nu kan man sige, at Arbejderne naturligvis i det lange Løb ikke ere interesserede i, at urentable Byggeføretagender finde Sted. Men det har udviklet sig saaledes, at Bankkomiteen mere og mere er bleven et Bankvælde, hvorunder Staten efterhaanden har sluppet sin afgørende Indflydelse, og under dette Bankvælde, som vi mere og mere ere komne ind paa, har der udviklet sig Forhold, der efter min Opfattelse ere afgjort til Skade for Arbejderklassen. Under dette Bankvælde, som vi ere komne ind paa ved Svaghed og Slaphed fra Regeringens Side, fordi den ikke har hævdet den Myndighed, den faktisk havde, har der udviklet sig saadanne Forhold, at i Øjeblikket er den store Bankkapital mere dominerende her i Landet, end den vistnok nogen Sinde har været, og det gælder særlig den Side indenfor Bankvældet, som er tilbøjelig til at føre den Politik at skovle Penge sammen ved Hjælp af høje Renter, men som ikke er saa tilbøjelig til at lade Kapitalen komme ud og virke frugtbargørende i Forretninglivet. Der har i adskillige Aar været 2 Retninger indenfor den københavnske Bankverden. Den ene var tilbøjelig til at starte en Række Føretagender, københavnske, nationale o. s. v. De burde selvfølgelig ikke være usolide, men forudsat, at de var solide, var det en Retning, der var til Gavn for Arbejderklassen, fordi den gav Arbejde. Der har været en anden Retning, som har været tilbøjelig til holde stærkt igen, og som til Tider ikke har været uden Forbindelse med en vis Retning indenfor Arbejdsgiververdenen, som mente, at det var ingen Skade til, at der var visse Perioder, hvor alt standsedes,